

خراپات

داغونت می‌کنم بیلی!

جواد طوسی

● رخ داده‌های فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و ورزشی این یک ماه اخیر را در ذهنتان مرور کنید تا متوجه شوید در چه جامعه کل‌وبلبل‌ی زندگی می‌کنیم! این حجم گسترده از عصبیت و رفتار پرتنش، تهدید و افشاکاری و برخورد‌های تند و خشونت‌آمیز بیابگر ویژه‌بودن اوضاع و خارج‌شدن بخش قابل‌توجهی از آحاد جامعه از مرز تعادل است. اعتراض، موضع‌گیری، اختلاف‌نظر و تخلیه‌شدن برای خود تعریفی دارد که با رفتار ناهنجار این روزها قابل قیاس نیست. گاردگرفتن ما در برابر هم در تریبون‌های مختلف به‌گونه‌ای است که انگار به خون هم تشنه‌ایم. گاه که این صورت‌های برآشفته و مشت‌های گره‌کرده و فریادهای رگ‌کردنی را در رسانه‌ها و فضای مجازی می‌بینیم، با خود می‌گوییم این‌همه کینه تلنار‌شده را چگونه با خود حمل می‌کنند؟ آن شور و همدلی اوایل انقلاب و وحدت و تحمل‌پذیری دوران جنگ چه شد؟

فیلم‌ساز ارزشی و شناخته‌شده‌مان که از «هویت» و ریشه‌داشتن در این خاک و اصول و مرام و عدالت‌خواهی‌گفته و به‌قدر کافی تقدیر شده است، چنان در برابر دوربین برمی‌آشوبد و منتقدانش را به خدا واذار می‌کند که گویی اصلا تاب تحمل مخالف خود را ندارد. بازیگری که هزارچندگاهی دست به تهیه فیلم رده و در دولت پیشین ارج و قربی داشت، با این تصور که در نحوه‌اکران فیلمی که تهیه کرده به او ظلم شده در راهروهای وزارت ارشاد فریاد دادخواهی سر می‌دهد و در واکنش به بی‌عدالتی‌ای که در حقش شده، در شورای صنفی را شنبانه گل می‌گیرد! متقابلا در فضای مجازی با همه‌گونه ادبیات تند و کتابه‌آمیز و یادآوری گذشته و... از خجالت این فریاد پالکوت‌شده معترض و مستاصل که عدالت را به شیوه خود اجرا کرده درمی‌آیند. در این میان، کدام شخص حقیقی و حقوقی در چرخه سیاست‌گذاری و تصمیم‌گیری فرهنگی جوابگو است؟ آیا کمیته‌ای منصف و بی‌طرف وجود ندارد تا به‌دور از سیاست‌زدگی و جناح‌بندی و شخم‌زدن گذشته و تقسیم‌بندی ما و دیگران و محرم و نامحرم به بررسی همه‌جانبه این موضوع بپردازد و مقصر و محق را به‌درستی تشخیص دهد و گزارش کارش را به‌طور شفاف اعلام کند؟ این فضای مغشوش و رفتار و اعمال و گفتار و کردار آثارش‌یستی و اعمال خودسرانه قانون را در فضای فرهنگی، هنری جامعه‌مان، چگونه می‌توان تفسیر کرد و تداوم این شاخ‌وشانه‌کشیدن‌ها و تسویه‌حساب‌ها و برخوردهای نامتعطف و همارودطلبانه ما را به کجا خواهد برد؟ آیا این مناسبات غریب را باید به‌عنوان نشانه‌های یک جامعه‌مموکراتییک در حال گذار بدانیم یا در نگاهی واقع‌بینانه باید شعبه‌ای از تنگ‌زاس را در اینجا دایر کنیم؟ بله در سینما می‌توان به‌دنبال قهرمان و باغی و عدالت‌خواه بود و به قیصر و زاپاتا و مانوئل آرتیگز و تراویس بیکل و تک‌سواران حق‌طلب سینمایی وسترن متمایل بود، ولی آیا در واقعیت جاری مجازیم که به «ممد تنکسیر»‌های تکثیرشده برسیم؟ ممکن است بگویند اگر عرصه بر این و آن تنگ شود بله! خب، در این صورت باید فکری برای پیشگیری از تنگ‌شدن عرصه بر آدم‌های این روزگار کرد. باز می‌رسیم به حلقه مفقوده «عدالت».

✿ **عنوان فیلمی از سام پیکین** **با در اکران عمومی، با نام اصلی «پت کرت و بیلی دیکه»**

بزرگداشت

تجلیل از علیرضا زین‌دست در پانزدهمین جشن تصویر سال

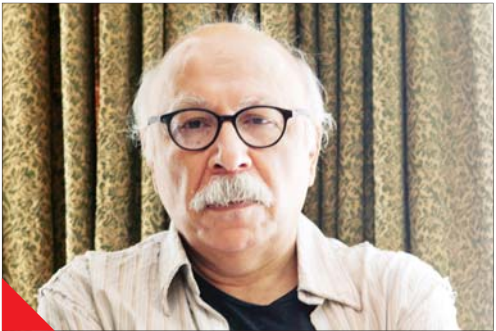

● پانزدهمین جشن تصویر سال و جشنواره فیلم تصویر به پاس ۴۵ سال خلاقیت و آفرینش تصاویر ماندگار در سینمای ایران، از علیرضا زین‌دست در مراسمی با عنوان «در ستایش تصویر» تجلیل می‌کند. این مراسم روز چهارشنبه، نهم اسفند، ۱۳۹۶ ساعت ۱۸ در تالار شهنواز خانه هنرمندان ایران با نمایش فیلم «سرو زیر آب» به‌عنوان آخرین دستاورد هنری سیمرغ‌گرفته زین‌دست همراه است. نمایش فیلم «سرو زیر آب» از ساعت ۱۶ آغاز و مراسم تجلیل از ساعت ۱۸ در همین تالار برگزار خواهد شد. این برنامه در ادامه بزرگداشت چهره‌های شاخص «تصویر» در ایران که از سه سال گذشته با تجلیل از حضور مؤثر اکبر عالمی، محمود کلاری و عباس کیارستمی، در رشته‌های تصویری از سوی جشن تصویر سال و جشنواره فیلم تصویر آغاز شد، تدارک دیده شده است که امسال از «علیرضا زین‌دست» به‌عنوان هنرمندی که نقش انکارناپذیری در گسترش فرهنگ تصویری در ایران داشته و فیلم‌برداری ۷۱ فیلم سینمایی را در کارنامه حرفه‌ای خود دارد، تجلیل خواهد شد.

هنر

در پی تصویب آیین‌نامه اکران سال ۹۷

آیا نارضایتی سینماگران از شرایط اکران پایان خواهد یافت؟

علیرضا داوودنژاد

قرار است در نیمه دوم سال اکران شوند، بیشتر خواهد شد و این یعنی تعداد فیلم‌ها بسیار و از آن طرف هم تعداد سینماها کمتر و زمان اکران نیز کوتاه‌تر خواهد شد و این خود وضعیتی است که در آن جنگ بین تهیه‌کننده و سینمادار برای نمایش فیلم‌ها اتفاق می‌افتد. نتیجه آن فیلم‌سوزی است و علتش هم این است که دچار بن‌بست شده‌ایم. چون از یک سو تولیدات ما نسبتا زیاد و از سوی دیگر، تعداد سینماهایمان محدود است و اگر اکران خوب هم نباشد، بازگشت سرمایه‌ای نیست و مجموعه سینما امید چندانی جز از پخش در سینماها و همان نیمه اول سال ندارد، بنابراین طبیعی است که جنگ گلابیاتوری و فیلم‌سوزی اتفاق بیفتد.

علی سرتیپی از پخش‌کنندگان سینمای ایران درباره تصویب آیین‌نامه اکران برای سال ۹۷ به «شرق» گفت: «با توجه به تعداد سالن‌های سینمای موجود و اضافه‌شدن گروه‌ها به نظرم باید در زمینه اکران فیلم‌ها شرایطی به وجود بیاید، فیلم‌هایی که شرایط اکران بهتری دارند و می‌توانند با مردم ارتباط بهتری برقرار کنند، اکران آنها ادامه داشته باشد و وقتی فیلمی با استقبال خوبی مواجه شده است اکرانش را محدود نکنیم. از طرفی باید به گونه‌ای رفتار کرد که اکران‌های بیشتری را ساماندهی کنیم و بستری را برای فیلم‌هایی که مخاطب خاص‌تری دارند ایجاد کرد که بهتر دیده شوند.»

با همه اینها باید منتظر ماند و دید نتیجه مذاکرات و تصویب آیین‌نامه اکران سال جدید به کجا ختم می‌شود و آیا این تغییرات به نحوی است که بتواند رضایت طیف بیشتری از اهالی سینما را جلب کند؟

مهرداد غریبی

می‌کند و سینماها و شورای صنفی (نمایش)، (با) این مداخله‌ها و تمام اتفاقاتی که می‌افتد، نه‌تنها من بلکه همه بچه‌ها داریم بازنگری می‌کنیم که چه فیلمی باید بسازیم تا بتوانیم ادامه بدهیم. این موضوع برای بخش خصوصی مثل من که به جایی وابسته نیستم، واقعا سخت است.»

او در ادامه اعتراض خود به شرایط اکران را این‌طور اعلام کرده است: «نه‌تنها من بلکه همه ما به این حالتی که به آن «فیلم‌سوزی» می‌گویند، معترضیم. نزدیک به ۹۰ سالن از قبل از سوی برخی افراد و فیلم‌های‌شان قبضه شده! به من و امثال من فقط ۱۵ سالن می‌دهند». علیرضا داوودنژاد نیز در این زمینه به «شرق» گفت: «فیلم‌سوزی فقط امسال نبوده، بلکه سال‌ها و بارهاست که بوده و اتفاق افتاده است، منظور این است که در فصل بهار و تابستان که از عید نوروز هم برخوردار است، هر سال از یک سری فیلم استقبال می‌شود که البته تعداد این فیلم‌های نیمه اول سال کم است؛ چون این فیلم‌ها از فروش خوبی برخوردار می‌شوند و زمان اکرانشان نیز طولانی‌تر است و از تعداد سینماهای بیشتری هم برای اکران برخوردار خواهند شد و همه اینها دست در دست هم می‌دهد که این فیلم‌ها که البته می‌توانند استحقاقش را هم داشته باشند، با اقبال همراه شوند.»

داوودنژاد با اشاره به عدم تفکر و برنامه‌ریزی برای اصلاح این وضعیت ادامه می‌دهد: پاییز هم می‌تواند از اکران خوبی برخوردار باشد؛ اما یکباره با محرم و صفر مواجه می‌شود و همین دلیلی می‌شود که مردم کمتر به سینماها بروند و از آن سو نیز تعداد فیلم‌هایی که

هنرمندان معتقد به حمایت وزارت ارشاد از تئاتر هستند

ردپایی از فرهنگ

رضا آشفته

و زمینه پیشرفت را در گذر از آنها ممکن کند.

نقد مرتبط با وضعیت ترازیک و میکم خواهد شد و از امور فردی انسان تا مسائل جمعی‌اش را در بر خواهد گرفت و همیشه نگاه واقع‌گرایانه همراه با آرمان‌گرایی برای ایجاد تعادل و هنجار نقش مهمی تمهیداتی تن می‌دهند که آثارشان را از مسیر تئاتر اصیل منحرف می‌کند.

می‌توان از همان آغاز گفت که وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی درباره تئاتر از نگاه درستی برخوردار است؛ اما عملکرد این وزارتخانه در این سال‌ها از این

مفهوم و وابستگی به تعریف‌های کاملا درست کمی دور شده است و دقیقا همان جاهایی که هنوز زیر نظر مستقیم مرکز هنرهای نمایشی و سالن‌های پیرو آن کار تولید می‌شود، این تعریف‌ها مصداق و مابازا دارد؛ اما در دیگر تالارها به دلیل خصوصی‌شدن نوعی ولنگاری حاکم است که تدریجا تئاتر را از حالت نقاد و بهنجار تبدیل به پدیده‌ای ضدفرهنگی و ضدهنجاری کرده است؛ یعنی خصوصی تاقصی در این دوره گذار از تئاتر دولتی به تئاتر خصوصی ایجاد شده که حس می‌شود باز هم تدابیر دولتی باعث سروسامان‌گرفتنش خواهد شد.

سیدعباس صالحی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، در مصاحبه تلویزیونی‌اش چندی پیش گفت: درست است که تئاتر یک هنر نقاد است، اما یک هنر هنجارشکن نباید باشد؛ چراکه بین یک هنر نقاد و یک هنر هنجارشکن فاصله زیادی است. وقتی از هنجارها صحبت می‌کنیم، منظورمان هنجارهای کهنه نیست؛ بلکه منظورمان هنجارهایی هستند که می‌توانند هویت اجتماعی و هنجارهای عرفی، انسانی، دینی و ملی را پایدار نگه دارند.

او اضافه کرد: باید تئاتر نقاد و هنجارگرا را حفظ کنیم و این هم مشابه آنچه در سینما عرض کردم، کمک می‌کند که این رشد کُمتی را به صورت پایدار حفظ بکنیم. در واقع تأکید می‌کنم که تئاتر‌های خوب زیاد داریم؛ نه اینکه تئاتر خوب هم داریم؛ بلکه تئاتر‌های خوب زیاد داریم؛ اما پاره‌ای از تئاتر‌های هنجارگیز بیشتر مورد توجه قرار می‌گیرند؛ آن هم به خاطر این است که ویژگی‌های این موارد جنبه‌های خبری و جنجال‌های خبری‌اش بیشتر است.

نقاد

به‌هرحال می‌دانیم که تئاتر در عصر طلایی پریکلس در یونان باستان و دوهزارو ۵۰۰ سال پیش با هدف ارائه تفکر انتقادی به همراه فلسفه شکل گرفته است و مطمئنا هر جامعه رو به پیشرفتی فقط در مدار مردم‌سالاری، با قدرت بهتر و بیشتر همراه خواهد شد و این وظیفه دولت‌هاست که امکان نقادی در رسانه‌های جمعی و هنرهای نمایشی را که در ارتباط تنگاتنگ با مردم هستند، فراهم کنند.

به‌هرروی می‌دانیم که هر جامعه‌ای مثل هر آدمی دارای اشکالات و نواقصی است و بهتر آنکه این نقاط ضعف زودتر شناسایی و برای برطرف‌شدنش اقدام شود. هنرهای نمایشی در قالب تئاتر، سینما و سریال و مستند تلویزیونی می‌توانند با این ناهنجاری‌های موجود کلنجار بروند

برای گریز از وضعیتی که در آن قرار دارد خود را به ورطه تجارت صرف انداخته و این رویدادی مهلک است.

مهندس‌پور با اشاره به سو-تفاهمی که حول مفهوم تئاتر مستقل و بدون وابستگی به دولت وجود دارد، می‌گوید: این‌طور نیست که یک‌باره حمایت از تئاتر را قطع کنیم و تئاتر مستقل شود. این کار اصلا به معنای استقلال تئاتر نیست، بلکه درانداختن تئاتر با مشکلاتی است که تاکنون با آنها آشنا نبوده است؛ در نتیجه احتمالا سراغ راه‌های ناهنجاری می‌رود تا بتواند بیشتر بفروشد.

بنابراین خلاصه‌شد نقد مهندس‌پور تجاری‌شدن بیش از حد تصور تئاتر است که خود معضل بزرگی است که باید به دنبال هدایتش در ورطه صحیح بود. در هرجایی که هنوز این حمایت‌ها وجود داشته، تولیدات تئاتری درخور‌تامل‌تری نیز به صحنه آمده که برای نمونه می‌شود به فعالیت تئاتر شهر اشاره کرد که با حمایت‌های خود باعث تولیدات باکیفیت‌تری شده است. در نتیجه آن ناهنجاری حاکم بر تئاتر پایتخت دست‌کم در اینجا مهار شده است. این خود الگویی است برای هدایت و سمت‌وسودادن به جریان‌های تئاتری متفاوت که در دایره الزامات فرهنگی حرکت کنند و در تولید هنجار هدفمند شده باشند.

حمایت حتی در آمریکا

صدرالدین زاهد، بازیگر و کارگردان ایرانی که پس از ۳۸ سال دویاره از پاریس به تهران آمده و نمایش «افسانه ببر» را در تالار شهرزاد اجرا کرده، نسبت به این مستقل‌شدن تئاتر از بخش دولتی انتقاد کرده است. او در گفت‌وگو با ایلنا گفت: واقعا متأسف شدم که آقای وزیر فرهنگ روی صحنه می‌رود و اظهار خوشحالی می‌کند که تئاتر از بودجه دولتی بی‌نیاز شده است. به اعتقاد من چنین مطلبی برای تئاتر قاجحه است. تئاتر در هیچ‌کجای دنیا، حتی در آمریکا که کشور کاپیتالیستی صددرصدی است از کمک‌های دولتی منفک نشده است. آنجا هم به انواع و اقسام شرکت‌ها و کمپانی‌های بزرگ و ثروتمندانی هستند که کمک می‌کنند و پولشان را در

نمایش ایران تئاتر

رؤیاهایی که می‌آیند

برزخ دلهره‌آور

ساسان گنفر

● آخرین روزهای زمستان، برزخ میان فصل جوایز و فصل آثار پرفروش و پرخرج سینمایی، عموما زمان اکران چند اثر اکشن، دلهره‌آور و ترسناک است. در اکران روز جمعه، دوم مارس (۱۱ اسفند) علاوه بر آثار معرفی‌شده در این ستون فیلم ترسناک «خشم نخستینی»، کمدی «فاکسترات» و درام دلهره‌آور جیایی «انتخاب‌ها» نیز گنجانده شده است.

آزروی مرگ

بروس ویلیس در بازسازی فیلم «آزروی مرگ» نقش شخصیتی را بر عهده دارد که چارلز برانسن در فیلم کلاسیک سال ۱۹۷۴ به کارگردانی مایکل وینر بر اساس رمانی از برایان گارفیلد ایفا کرد. این فیلم را ایلاي راث کارگردانی کرده است و ویلیس در آن نقش پزشک جراحی در شهر شیکاگو را دارد که یک‌تنه انتقام مرگ همسرش را از یک گروه سارق می‌گیرد. او رفته رفته به شخصیتی مشهور و دلهره‌ای برای خلافکاران شهر بدل می‌شود. وینسنت دونوفریو، الیزابت شو، دین نوریس و کیمبرلی الیس از دیگر بازیگران این اکشن دلهره‌آور ۱۰۷ دقیقه‌ای هستند.

کنجشک سرخ

داستان دلهره‌آور جاسوسی درباره عشق میان یک مأمور روس و یک مأمور سازمان سیا، اقتباسی است از رمان پرفروش جیسون میتزور که خود پیش‌تر جاسوس سیا بوده است. این فیلم را که از اواخر اسفند اکران می‌شود، در ابتدا قرار بود دیوید فینچر کارگردانی کند و بعد دارن ارونوفسکی قرار بود آن را بسازد اما بالاخره قرعه به نام فرانسیس لارنس کارگردان «عطش مبارزه: اشتعال» افتاد. جنیفر لارنس، جوئل اجرتون، جرمی آیرونز، ماتیاس شونتارتس، شارلوت رمپلینگ از بازیگران این فیلم هستند.

They Remain

آنها می‌مانند

زوج دانشمندی در جنگلی دورافتاده مشغول تحقیق درباره جانیت‌هایی هستند که به یک فرقه رموز نسبت داده می‌شود. به تدریج حس بدگمانی و هراس، جای همکاری را می‌گیرد و امکان تشخیص کابوس از واقعیت از میان می‌رود؛ وحشتی که ممکن است روانشناختی، فراطبیعی یا ناشی از عوامل زیستی باشد. این فیلم ترسناک را فیلیپ گلات با اقتباس از داستان کوتاهی به قلم لیرد بارون کارگردانی کرده است و ویلیام جکسن هارپر و ربکا هندرسن در آن بازی کرده‌اند.

Mohawk

موهاوک

پس از قتل‌عام یک قبیله سرخپوست به دست نیروهای تحت فرمان کلنل هولت در آمریکای سال ۱۸۱۲، یک زن جوان جان‌به‌دربرده مصمم به انتقام است و از مرد برای کشتن تمام سربازان شرکت‌کننده در این کشتار کمک می‌گیرد. این اکشن دلهره‌آور تاریخی را تد جوگان کارگردانی کرده است. کانیتو هورن، اوزا بازنکتن و جاستین رین از بازیگران این فیلم هستند. زمان نمایش فیلم «موهاوک» ۹۱ دقیقه است.